

Sygn. akt V KK 463/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Henryk Gradzik

SSN Kazimierz Klugiewicz

Protokolant Katarzyna Wełpa

w sprawie **A.W.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 stycznia 2018 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 20 stycznia 2017 r.

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego A.W. przekazuje
do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W..**

UZASADNIENIE

A. W. został oskarżony o to, że: „w dniu 12 sierpnia 2016 r. w miejscowości M. przy Obwodnicy P., poprzez odcięcie za pomocą szlifierki kątowej, usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia katalizatora o wartości 500,00 PLN z samochodu osobowego marki BMW, na szkodę A. R., jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na czynności podjęte na miejscu zdarzenia przez świadka S. R.”, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

Wyrokiem nakazowym z dnia 20 stycznia 2017 r., Sąd Rejonowy w W. uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu mu zarzucanego, opisanego w części wstępnej wyroku, wyczerpującego ustawowe znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. oraz w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 k.k. i w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 32 (trzydziestu dwóch) godzin miesięcznie. Ponadto, na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek dowodów rzeczowych określonych w postanowieniu w przedmiocie dowodów z dnia 28 października 2016 r. oraz w wykazie dowodów rzeczowych nr I/205/16/P pod poz. 1,2 tj. szlifierki kątovej wraz z tarczą szlifierską oraz dwóch sztuk zużytych tarcz szlifierskich. Zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.

Wyrok ten uprawomocnił się 21 lutego 2017 r.

Od prawomocnego wyroku kasację na korzyść skazanego wniósł Minister Sprawiedliwości-Prokurator Generalny. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu: *„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 500 § 1 i § 3 k.p.k., polegające na przyjęciu, że okoliczności przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego wina nie budzą wątpliwości i w konsekwencji wydaniu na posiedzeniu wyroku nakazowego, podczas gdy w świetle materiału dowodowego zebranego w sprawie wina i okoliczności zarzucanego A. W. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. budziły w dacie wydania wyroku nakazowego uzasadnione wątpliwości, bowiem z uwagi na okoliczność, iż przedmiotem usiłowania zaboru było mienie o wartości 500,00 złotych, czyn w tej dacie stanowił wykroczenie z art. 119 § 1 i § 2 k.w.”*

Podnosząc tak ujęty zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, co zważywszy na jej kierunek, umożliwiło jej uwzględnienie na posiedzeniu, w trybie określonym w art. 535 § 5

k.p.k. Rację ma skarżący, że z uwagi na wartość przedmiotu zaboru wskazaną w akcie oskarżenia i przyjętą za prawidłową w wyroku nakazowym, sąd *meriti* nie miał możliwości – bez naruszenia przepisu art. 500 § 1 i 3 k.p.k. – przypisać oskarżonemu odpowiedzialności za przestępstwo usiłowania kradzieży. Z przepisu art. 119 § 1 k.w. wynika bowiem jasno, że kradzież lub przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej stanowi wykroczenie opisane w tym przepisie, o ile wartość tej rzeczy nie przekracza $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia. Z kolei, w przepisie art. 47 § 9 k.w. zawarto definicję legalną minimalnego wynagrodzenia; jest nim wynagrodzenie za pracę ustalone na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679 ze zm.). W przepisie art. 47 § 9 k.w. nie wskazano przy tym, że wskaźnik ten jest związany z czasem popełnienia czynu zabronionego, tak jak uczyniono to, definiując określenia normatywne oparte na kryterium ekonomicznym, w art. 115 § 5 i 6 k.k. lub w art. 53 § 13-16 k.k.s. Taka redakcja zapisu art. 47 § 9 k.w. oznacza zatem, że nie zostaje wyłączone stosowanie zasady *lex mitior* (art. 4 § 1 k.k., art. 2 § 1 k.w.), a to skutkuje tym, iż obowiązkiem sądu *meriti* było ustalenie w dacie orzekania, czy wartość przedmiotu zaboru lokuje czyn zabroniony określany znamionami z art. 278 § 1 k.k. na płaszczyźnie odpowiedzialności za przestępstwo, co pozwalałoby na orzekanie w trybie nakazowym z art. 500 § 1 i nast. k.p.k., czy też na płaszczyźnie odpowiedzialności za wykroczenie (por. chociażby wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6.08.2015 r., II KK 209/14, LEX nr 1811975; z dnia 9.02.2016 r., IV KK 413/15, LEX nr 1973799; z dnia 7.09.2017 r., IV KK 265/17, LEX nr 2376904). Stosując tę zasadę powinnością sądu winno być ustalenie, w oparciu o rozporządzenie wydane na podstawie art. 2 ust. 5 wskazanej ustawy z dnia 10 października 2002 r., kwoty minimalnego wynagrodzenia na datę orzekania. Zgodnie z treścią § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 września 2016 r. w sprawie minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2017 r. (Dz.U. z 2016 r., poz. 1456), wynagrodzenie to od dnia 1 stycznia 2017 r. wyniosło 2000 zł. To zaś oznacza, że czyn przypisany wyrokiem nakazowym oskarżonemu stanowił wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. Zatem doszło do rażącego naruszenia przepisów prawa wskazanych w kasacji a jest bezsporne, że miało ono istotny wpływ na treść wyroku, skoro skutkowało przypisaniem surowszej odpowiedzialności za czyn

zabroniony. W tym układzie konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Z tych powodów orzeczono jak w wyroku.

kc